Rašinys

„Išgverusios gadynės" ir idealisto konfliktas.

Viljamo Šekspyro drama „Hamletas" – tai pagrindinio kūrinio veikėjo Hamleto vidinio ir išorinio pasaulių kova jo gyvenime. Vaikino yolos, mąstymas, jausmai įžiebia pirmąsias dramatiškumo šviesiles ar ugneles. Kiti veikėjai, patekę į Hamleto širdies ir proto sūkurius, užkuria didįjį dramos laužą. Hamletas – tai asmuo, trokštantis teisybės. Tokios teisybės, kuri kaip ryškūs saulės spinduliai nušviestų jo gyvenimą. Klergjaus gyvenimas buvo sudrumstas. Savo paties namuose buvo nužudytas jo mylimas tėvas. Hamletas (be galo) trokšta nugalėti blogį, kurį apgyvendino būsimasis patėvis, tikras tėvo brolis ir žudikas, jo namuose. Tačiau Hamletas kovoja vienas, jam nereikia niekieno pagalbos.

Pirmasis „Hamleto" konfliktas įvyksta tarp sūnaus ir dėdės, kuris užėmė Hamleto tėvo sostą. Hamletas, sužinojęs apie Klaudijaus niekšybes, trokšta atkeršyti jam, tačiau jį valdo ne tik jausmai, bet ir protas. Prieš ką nors darydamas, jis viską apmąsto ir todėl niekada neranda tinkamos progos įvykdyti savo planą, jei ką padaro, tai tik momento jausmų įtakoje, impulso paganytas.

Hamletas – mąstanti asmenybė. Jis nėra linkęs veikti veiksmais. Prieš nubausdamas jis turi išsiaiškinti viską apie jo tėvo mirtį. Nes, deja, nužudydamas Klaudijų, Hamletas nesunaikins viso išsikerojusio blogio. Juk aplinkui egzistuoja daug niekšingų, Klaudijui pavaldžių, dvariškių, kurių tarpe yra ir Hamleto „draugai". Tai Rozenkrancas ir Gildensternas. Šie draugai, kuriais vakar buvo galima

pasitikėti, šiandien virsta priešais.
Hamletas dvikovos su blogiu lauke lieka vienui vienas, nes nebeturi net kam pasiguosti. Jo tėvas miręs, draugai išdavė, Hamletą nuvylė net pats artimiausias žmogus - motina. Sūnus negali atleisti motinai, nes ji, vos spėjusi palaidoti savo vyrą, t.y. Hamleto tėvą, ištekėjo už Klaudijaus, tėvo žudiko. Hamletas tai aiškiai parodo savo pirmajame monologe. Jis sako:

„Ir tai po vieno mėnesio! Nespėjo
Dar veidmainingų ašarų druska
Ant jos vokų paraudusių išnykti;-
Ji išteka ...

Hamletas taip pat nusivylė savo mergina, kurią mylėjo. Ofelija nepriėmė jo meilės, ji atstūmė vargšą vaikiną, paklusdama ne savo jausmams, bet tėvo norams. Ofelija pražudė Hamleto paskutinę viltį ir tikėjimą moterimis: „Menkybe, tu vadiniesi moteris!".
Praradęs viską, Hamletas ryžtasi paskutiniam žingsniui - galutinai sutriuškinti blogį, kad jo neliktų nė mažiausio krislo. Pasitaikė gera proga. Klaudijaus sukurstytas Ofelijos brolis iškvietė Hamletą į dvikovą. Bet Hamletas nežinojo, kad priešininko kardas užnuodytas. Dvikovos pabaigoje priešininkas mirtinai sužeidžiamas jo paties ginklu. Brolis išdavė Klaudijaus klastą. Miršta Hamleto motina. Ji išgėrė sūnui skirtą užnuodytą taurę. Galų gale Hamletas nuduria ir Klaudijų. Sūnaus kerštas už nužudytą tėvą įvykdytas. Protas nugalėjo visas „išgverusias gadynes". Net ir būdamas idealistu, Hamletas įvykdė tai, kas jam buvo skirta.
V. Šekspyras plačiai parodo, kad protas ir mąstymas vis tik sugeba nugalėti viską, nežiūrint kiek tu prarasi. ??) 8|8|7 8=

02 10

Rašinys

Sakralinis pasaulio suvokimas K. Donelaičio „Metuose"

Visais laikais žmonių pasaulis ir gyvenimas (buvo ir) yra margaspalvis. Žmonės turi daug ydų ir vertybių (dorybių), tik ne visi vienodai. Vieni turi daugiau vertybių (dorybių) negu ydų, o kiti – atvirkščiai. Išoriniame žmogaus pasaulyje taip pat vyrauja gėris ir blogis. Žmogus stengiasi būti vertas gyventi teisingą gyvenimą. Jis tobulėja, stengiasi parodyti savo gerąsias vertybes. Tokie žmonės yra beveik šventi. Tačiau koks dorybingas žmogus bebūtų, vis tiek atsiranda kelios blogos ydos. K. Donelaičio kūrinyje „Metai" labiausiai vertinamos žmonių dorybės ir peikiamos žmonių ydos.

Kūrinio veikėjai lyg pasiskirstę į geruosius ir bloguosius. Vienas šių gerųjų yra Pričkus. Šis veikėjas rodomas lyg šventojo įsikūnijimas su kešiomis blogomis ydomis, kurių net nepastebi, o jei pastebi, tai kiti [illegible]. Jis yra doras ir teisingas. Niekada neapkaltins nekalto žmogaus, bei neapgaus silpnesnio ir kvailesnio. Pričkus gerai moka valdytis, nors tai turėtų būti sunku, gyvenant tarp tokių būrų kaip Dočys, Pelėda, Slunkius ir Plaučiūnas. Jie visą laiką kažkuo nepatenkinti, nesiklauso Pričkaus patarimų ir pamokymų. Tam Pričkui reikia daug kantrybės, bet jis niekuo nesiskundžia. Visas kančias ir nesiklausymus nugali protu. Visi gerieji, ne tik Pričkus, yra protingi ir veikia bei gyvena protingai, apmąstydami viską: savo poelgius, gyvenimo sunkumus ir laikymąsi Dievo įsakymų. Labiausiai dorovingumas ir tam tikras „šventumas" atsispindi Pričkuje. Jis tarsi Jėzus Kristus, kurį vieni garbina ir stengiasi suprasti bei palaikyti, o kiti niekina jį ir jo patarimus. Tai labai išryškėja „Metuose".